

Sư Giác Nguyên giảng pháp
trong chuyến đi thăm thánh tích Ấn Độ
tháng Hai năm 2025
PHÁP THOẠI SỐ (12)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[16/03/2025 - 12:32 – anhlibrary]

Cho nên tùy cái cách mà đi tìm đạo đã là có vấn đề rồi, tìm thầy mình muốn, nghe cái mình muốn, và hiểu theo cái cách mà mình muốn. Và cuối cùng mình chỉ nhớ cái mình muốn và đương nhiên là mình sẽ hành trì cái mình muốn, hiểu không ta? vậy nguyên tắc của mình là chữ muốn đúng không? các vị nghĩ hành trình của chữ muốn nó dẫn về đâu? Đó là phía trò.

Bây giờ qua phía thầy. Có một cái khác biệt rất là lớn giữa một ông Thầy good và ông thầy bad:

- Một là cái ông thầy mà tốt, ông dạy cho học trò cái nó cần.

- Còn ông thầy dỏm ông dạy cho nó cái mà nó muốn, có hiểu không?

Cái nhà hàng mà xịn đó là nó bán cho mình cái mà mình muốn. Cái menu của nó có rất là nhiều thứ cho mình lựa. Còn cái thứ mà cái chỗ bán đồ ăn bên vỉa hè có 3 món thôi: là cá hấp, chiên, rồi rau muống luộc, thêm tô canh trái bí, thêm bầu gì đó, hiểu không? gia tài của tôi có nhiều đó.

Trong khi nhà hàng nó không có nghèo như vậy, nhà hàng nó có nhiều món cho lựa.

Cho nên sư phụ thứ thiệt là chỉ dạy cho người ta cái người ta cần. Còn Sư phụ mà dỏm là dạy cho người ta cái người ta muốn, cái mình biết, hiểu rõ không? rồi.

Như vậy thì, chốt lại, trò có vấn đề, mà thầy có vấn đề, thì đừng có trách là cái học thuật có vấn đề, đừng có trách cái Đạo có vấn đề, trách cái nền giáo dục có vấn đề. Ông thầy phải biết cái khuyết điểm của mình, cái nhược của mình, mà người học trò cũng biết cái nhu cầu của mình, cái nhược của mình, cái sở trường của mình.

Cho nên Đức Phật dạy không có để gì tìm được một hội chúng hoàn hảo khi gặp thầy lẫn trò đều không có lợi. Mà cái lợi ích từ đâu ra? Từ cái chữ riêng mà ra. “riêng”, ai cũng nhắm tới cái riêng. Tìm đến chân lý, phải quên đi cái chung, phải quên đi cái riêng. Thì mới tìm thấy chân lý. Hiểu tôi nói không?

Mình đi hái nấm, mình có nên lựa cái nấm đẹp hay là mình nên lựa cái nấm ăn được? mà mấy cái nấm ăn được so với cái nấm không ăn được có chắc nó đẹp hơn không? bây giờ hiểu chưa?

Tôi, suýt chết vụ nấm, bên Đức, sau cơn mưa, tôi đi với một cô Phật tử, đi ra ngoài rừng, mưa xuống nó mát lạnh, bỗng cái mùi nấm nó thơm mà mình đói bụng. Tính đi bộ thôi, nhưng mà không ngờ nó thơm quá chịu không nổi, mà trời cũng se lạnh, mà tôi phải hy sinh cái áo jacket, tôi mở áo ra tôi hái nấm, tôi túm một túi, nó thơm mà cái cô đó là dân Châu Âu mà hái tham lắm, bàn tính về nấu cháo, cái này xào, cái này nấu canh, làm cho nguyên một cái jacket chắc chừng 3kg. Đi lơn ton ngang cái nghĩa trang của Đức, gặp cái ông đó lui cui đào đất, cô đó mới hỏi ông vậy chứ cái này có ăn được không? mới đưa cho ông coi, ông mới chỉ cô muốn xuống đây hả, ông mới chỉ cho chị biết: mày thấy cái nấm này vàng như vậy nè, nhưng mà cái phần dưới của nó như vậy, nó như vậy là ăn được, mà nó như vậy như vậy là ăn không có được, mà mày hái nhầm những thứ ăn không được. Mà nó thơm muốn tét lỗ mũi luôn, thơm lắm luôn. Nó rất giống cái nấm ăn được.

Cho nên Kinh nói chứ không phải tôi nói, Kinh nói: Chân lý chỉ có một, nhưng cái giống với chân lý thì vô số, có đúng không ta? Chân lý chỉ có một, mà cái giống chân lý thì vô số. Và phúc thay cho kẻ nào đi tìm chân lý mà đi tìm đúng cái sự thật. Cho nên mấy ngày nay, trong đầu tôi đi tìm Phật hay đi tìm sự thật. Vì Phật chính là sự thật, muốn thành Phật phải thấy ra sự thật, thấy được sự thật thì mới gọi là Phật, là chỗ đó. Phải như vậy đó.

Còn đấng này chúng ta bỏ qua cái thật mà chúng ta thường đi theo chữ thích mà biết vẫn không cưỡng được. Tôi biết tôi nói các vị cười, tán thưởng nhưng mà phải ráng về suy nghĩ ông nói điều

mình không thích. Chẳng hạn như hôm qua, tôi quên cái ống đó đi ngủ, ông khoe ống là ông ghét mình lắm, trong đoàn mình nè ông ghét tôi lắm. Chẳng lẽ ông chửi tôi thì kỳ. Ông nói: con sấm hồi với Thầy, vợ con nó ghét Thầy lắm con thay nó con sấm hồi Thầy.

Cho nên, Phật tử mình là toàn đi nghe đạo. toàn đi kiếm ông Thầy mình thích không. Tôi không bắt quý vị phải thương tôi, mà tôi thương quý vị nhiều hơn bởi vì chính các vị là cái sức mạnh, là sức sống của Đạo. Tôi chết thì Đạo còn, nhưng quý vị không ủng hộ Phật pháp, Phật pháp mất. Các Phật tử có một vai trò rất lớn, tôi nói không phải mua lòng quý vị đâu, các vị phải biết rằng ông Sư đi ra làm cư sĩ, nghe kịp không? chứ cái số cư sĩ mà đi ra làm ông Sư thì ít hơn là số ông sư đi ra từ cư sĩ có đúng không? có đúng cái đó không? Như vậy thì cư sĩ là lực lượng quần chúng, từ đó các cán bộ của Đảng được ra đời. Mặc dù mọi khi trung ương làm trước cả nước làm theo, trung ương làm gương địa phương hưởng ứng, đúng không? Thầy chùa làm gương, thật ra cái này nhân dân, quần chúng mà ra.

Cho nên tại sao vai trò Phật tử quan trọng là bởi vì ông Sư từ Phật tử đi ra, đúng không ta? nhưng mà cái số Phật tử mà từ ông sư đi ra thì ít lắm, mà chừng nào ông Sư mà từ Phật tử đi ra là trốn bạn, phải không? Cho nên cái vai trò của Phật tử rất là quan trọng, và kể cả những vị Tăng bây giờ mà làm được việc cho Đạo nhiều nhất thì cũng phải đứng trên đồng cơm áo của các vị mà làm việc, có đúng không? hiểu chữ cơm áo không? như chúng ta thấy ở Lumbini thì Ngài Pa Auk, cái plane của Ngài system ở đó, đang làm Trung Tâm Pa Auk quốc tế, thì Ngài thiết tha mong làm sao tới đó và tôi nhớ ngày xưa năm 1980 tôi còn nhỏ, tôi nghe các vị lớn nói thôi, vị Tăng thống, Đức Sơ tổ của Việt Nam là Hòa Thượng Hộ Tông thì Hòa Thượng có một ước mơ là Hòa Thượng tịch ở bên Ấn Độ. Mà cái thời đó tình hình chính trị trên thế giới nó không được như bây giờ. Cho nên Hòa Thượng tính là đi qua Pháp rồi từ Pháp Hòa Thượng qua Ấn. Nhưng qua Pháp rồi thì không có qua Ấn được, rồi thì cuối cùng Hòa Thượng trở về Việt Nam và tịch ở Việt Nam. Có rất là nhiều vị muốn được chết bên Ấn và tôi trước đây tôi muốn được chết trên đất nước Miến Điện là vì nhiều lý do: thứ nhất là không phải là để Chư Tăng hộ niệm, không phải. Nhưng mà về Miến Điện có hay cái, về Miến Điện thấy cái gì cũng nhỏ hết không có đáng kể, hiểu không? hiểu chữ nhỏ không? Trên đời chuyện gì cũng nhỏ chỉ có bà nhỏ là chuyện lớn, thì về Miến Điện có cái hay là về Miến Điện mình thấy chuyện gì nó cũng nhỏ hết, nghe kịp không? nhưng không có câu sau nha. Mình thấy danh lợi, sự sống chết rất là nhỏ, mình thấy người dân, thứ nhất là người dân họ nghèo quá đó. Mình thấy cái đời sống người nghèo như người nghèo ở Ấn Độ mình nhìn họ mình học được cái chuyện là: cái câu này quý vị phải trả tôi 1000 dollars để nghe: khi ta thấy đời sống nó quá đau khổ ta không thấy sợ chết, có đúng không? cái khổ mà nó chưa đủ để sợ chết, cái khổ đó chưa có ăn thua. Cái khổ mà nó làm cho anh không sợ chết, cái khổ đó mới ăn tiền, nghe kịp không? cho nên ở đây tại sao Phật dạy mình sống Chánh niệm vì khi mình sống Chánh niệm mình thấy cái thân mình nó khổ ghê gớm lắm, hiểu không? Chưa cần bệnh, chưa cần già, chưa cần bị thất tình, chưa cần bị mất tiền, chưa cần bị phá sản. Ngay trong cái tấm thân ngon lành này nè, 3 vòng, 6 múi này nè, tiền tỷ đây nè nó vẫn là một ổ khổ, mà chỉ có cái tên nào Chánh niệm miên mật mới thấy.

Cho nên muốn...chuyện đầu tiên muốn giải thoát là ta phải thấy được mọi thứ là khổ, đúng không? Chuyện thứ hai muốn ra đi mà không có sợ chết là phải là những người sống tận cùng với cái khổ. Không phải là mình mua ba cái đồ kẹp áo, mình kẹp đầy người cho nó khổ, không phải mà là phải Chánh niệm để thấy rằng khi ta Chánh niệm thì ta sẽ thấy tâm của mình, cái phiền nó nhiều hơn cái vui. Ở đây có ai biết cái chuyện đó không? và khi Chánh niệm mình sẽ thấy cái thân này nè nó lung tung chuyện chứ nó không có sướng như mình nghĩ đâu. Ở đây có ai biết chuyện đó không? nó khô kinh khủng chứ không phải như mình nghĩ đâu, mà chỉ có tên nào Chánh niệm mới thấy cái đó.

Cho nên có lúc tôi mong tôi được chết ở Miến Điện. Bây giờ đi Ấn Độ tôi lại đổi ý, tôi rất là muốn được chết bên đây nhưng mà chỉ có điều hơi ớn, y tế nó tệ quá, y tế nó tệ quá.

Tôi nhớ bên Mỹ có cái anh đó ảnh bị ung thư mà ảnh mới ba mươi mấy tuổi, thì ảnh mới nói với bác sĩ, ảnh nói... bác sĩ ông nói:

- ông sống không còn bao lâu nữa, bác sĩ biết ảnh sợ dữ lắm.

- bác sĩ có cách nào cứu em, bán nhà em cũng làm, làm tôi tớ trâu ngựa cũng được, bác sĩ đừng để em chết.

- Bác sĩ nói cái vấn đề của cậu không phải là bệnh, trước sau cũng chết mà là sự sợ hãi, hiểu không? cái đó cứu được, cái vấn đề của cậu chết không phải là sợ cái bệnh mà là mình sợ. Cái này để chút nữa mà cậu phải nghe lời tôi.

- bác sĩ kêu cái gì em cũng làm, kêu đi chồng đầu xuống đất em cũng làm.

- bác sĩ nói bây giờ cậu đi kiếm Tonlé Sap biên hồ của Campuchia đó,

- biết.

- cậu có biết cái khu ổ chuột của Bangladesh không?

- biết.

- cậu có biết mấy cái khu tập trung mà trẻ vô thừa nhận ở Đông Phi, Bắc Phi không?

- biết.

- cậu về ở ba cái chỗ này, mỗi chỗ cậu ở dùm tôi 3 tháng, không được đem tiền theo. Ba chỗ, một chỗ 3 tháng, 9 tháng rồi cậu về đây cậu cho tôi biết kết quả.

Thì ảnh chọn đi Campuchia trước, ảnh có cô bạn gái người Campuchia. Thì cái khu vực mà ổ chuột bên bờ hồ Tonlé Sap rất tiếc bà con ở đây nhìn cái mặt bơ sữa, làm sao, em còn trẻ lắm làm sao mà hiểu được. Khu ổ chuột, có nghĩa là chuột với người giống nhau, có nghĩa là mình ở xa mình nhìn nó lúc nhúc, lại gần là chuột và người nó sống trên cái đống rác đó, cái mùi là miễn bàn.

Thì ảnh qua, cái chuyện đầu tiên là ảnh thấy sợ bệnh, nhưng sức nhớ tới bệnh đâu còn bệnh nào vô nữa thì ảnh ở một tháng rưỡi thì ảnh gọi phone cho giáo sư, em bây giờ em cũng không sợ bởi vì em thấy em sợ chết vì em bơ sữa, em về em thấy sống ở đây chết còn sướng hơn. Em không cần đi hai chỗ kia.

Cái câu chuyện đó coi, có nhiều người cứ tưởng là câu chuyện phù phiếm, có người tưởng là câu chuyện cười vô duyên. Nhưng đối với tôi, câu chuyện đó có giá trị nghìn vàng. Chỉ có một cách duy nhất để không sợ chết đó là phải sống coi như soi rọi chính mình và tôi nghĩ bà con phải trả 10.000 dollars cho cái bài giảng, hiểu không? chỉ có cách đó mới không teo, cách đó làm cho thằng Tèo không còn teo nữa. Chứ còn cái thứ mà nó ngáp ngáp nó sợ dữ lắm luôn. Ở đây tôi thấy ai mà tóc bạc hơi nhiều, tôi biết tôi bạc dữ lắm, nhờ cạo trọc chứ bạc dữ lắm, bạc dữ lắm luôn mà mỗi lần mà cạo râu thấy tóc nó bạc teo chứ có nhiều đêm giữa khuya giựt mình dậy uống nước, nhớ tới Kalama, thường hay nhớ tới Kalama, nhớ tới cái chết. Bao nhiêu nguyện ước chưa thành. Cái chuyện mà Kalama có thành thì xa xôi như cái chuyện tôi đang đi thì khó nói lắm, rất là khó nói, hiểu không? mai này Kalama là tiền của thiên hạ, cất cho thiên hạ và tôi cũng không hề làm chủ, làm cả. Cho nên cất xong tôi ngồi tôi le lười tôi đếm tiền. Cái Kalama chỉ cần mà nó đẹp là trầm bèn không về, trầm sống ở trú xứ đẹp như tiên, sống sướng lắm. Đây là lần đầu tiên tôi đem tôi nổ như vậy. Các vị về Thụy sĩ một lần. Chỗ tôi ở là một trong bốn chỗ đẹp nhất hành tinh mình, một trong bốn chỗ đẹp nhất hành tinh, vì sao? vì sao tôi nói, vì nó có plaque bằng đồng, cái plaque, cái tấm biển một ông người Mỹ đã ghi như vậy: đây là...tại sao nó là một trong bốn chỗ đẹp nhất bởi vì quanh năm "chàng" có bốn mùa. Quanh năm "chàng" có bốn mùa. Tức là nó nóng, bước ra ngoài nắng là nó đổ mặt nhưng mà bước vào bóng râm nó mát, cái mùa hè.

Thứ hai, quanh năm đứng chỗ của tôi mà nhìn thấy tuyết. Ở chỗ tôi các vị nhìn thấy được bốn yếu tố vũ trụ: Đất, Nước, Lửa, Gió. Các vị thấy có hồ xanh ngắt, cái hồ đẹp nhất Thụy sĩ nằm ở đó. Rồi núi, rừng, tuyết. Núi, rừng, tuyết, hồ. Đất, Nước, Lửa, Gió nằm ở đó. Đẹp kinh lắm và tôi không giàu nhưng sống được. Tôi không giàu nhưng tôi có thể sống nghèo thế là tôi cũng không thua thằng giàu, hiểu không? Sống sướng lắm, cái Kalama các vị hỏi tôi Sư cần cái gì? tôi nói thế này, tôi trông một chuyện thôi, thí dụ như nếu tôi còn khỏe, mỗi năm bà con có nhu cầu thì cứ trên 20 người, người phải trên 20, và thời gian phải trên một tháng thì tôi sẽ về tôi đứng lớp, chứ dưới hai cái đó: người là phải trên 20, mà phải lựa cái người nào mà đừng có mà đi sớm về trễ, cái đó không được, phải thất miêng thề độc, ít nhất tháng.

Thứ hai là phải quân số phải là không dưới 20 thì tôi về tôi giảng, còn không, đó là một chuyện, chuyện thứ hai, còn hoạt động thứ hai là Kalama, là cứ khi nào bà con gom đủ 30 người, 50 người, 70 người tùy sức chứa Kalama, thì bà con gom đủ, bà con chỉ báo cho chúng tôi. Chúng tôi tức là mấy cái member của mấy assistant trong đó có tôi. Tôi chỉ là member trong đó thôi. Báo là các vị muốn thỉnh Thiền Sư về dạy cho 40 hành giả, 50 hành giả gì đó trong thời gian đó. Chúng tôi chỉ nhắc có một câu: Các đồng chí đến như thế nào thì làm ơn khi đi trả lại nguyên trạng, hiểu không? giữ nguyên hiện trường đừng làm xáo trộn, chứ tình trạng này đã xảy ra rồi. Lúc mà tới 8 cái nôi, đi còn 2 cái muống. Có rồi, khô quá, có nhiều vị nó đến mình giao nó 8 cái nôi, 5 cái chảo, nó đi nó để lại 2 cái muống. Năm chơi vui như một nỗi buồn thiên cổ, em đi để lại một nỗi buồn, em đi để lại muôn vàn nỗi đau, nó để lại cho mình, nó phá cho tan hoang cái chùa, dây điện, ống nước, nó vừa ăn, nó vừa cạp hay sao mà banh chành, mà cha chung thì không ai khóc, ai biết cái đó không? có cái màn cha chung không ai khóc. Có nghĩa là mình nghĩ của chùa mà, ngu gì mà không phá. Thứ hai nó phá đâu có ai biết, đúng không? trời biết. Nhớ nha. Tôi chỉ vẽ cái hình ngồi xuống rồi câu vòng, ảnh không thềm hiều, ảnh ra đằng trước cửa ảnh đứng ảnh tiều, có. Hoặc là như đừng tiều bậy ở đây ảnh ra tiều chỗ kế bên.

Tôi nhớ có bà đó ở Việt Nam, lần đầu tiên biết trời lạnh là gì, lần đầu tiên biết trời lạnh là gì, bà lái chiếc xe, xe mới mua, lái ra gần tới gọi phone: em à, sao xe chị nó hiển thị lên cái người đang ngồi bồn cầu, đâu có, chị chụp hình cho em coi, đâu có cái đó, bà chụp bà gửi nó để 4 độ chị ơi, số bồn rồi số không nó hiển thị cái người bồn cầu, ở đây có ai vẽ dùm được không? rõ ràng, nó ngồi nó khum đó, nhồi người phía trước, thiệt, rồi nó còn tài lạnh, nó vô toilet, nước không biết, hỏi nói biết, hỏi vậy chứ chữ H, chữ C là cái gì? chữ H là hết, chữ C là còn. Trời ơi nghe nó lạnh muốn chết luôn, nóng lạnh lắm mà tét tôi sợ Kalama về hết. Ok bà con hỏi.